"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ଟ୍ୟୁସନ୍ ହେବାକୁ ଆସିଛ, କଉଡ଼ିରୁ ହୀରା ହେଉଛ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ପାଠପଢ଼ାରେ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ଲାଗୁନାହିଁ — କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ତୁମର ପିତା ହିଁ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି । ପିତା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କଠାରୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କିପରି ନେବେ । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲ, ବାବାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସିଗଲ ତେଣୁ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତିର ହକଦାର ହୋଇଗଲ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବିନା ଖର୍ଚ୍ଚରେ କଉଡ଼ିରୁ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ଦେବତା ହେଉଛ । ଭକ୍ତିରେ ତୀର୍ଥକୁ ଗଲେ, ଦାନପୁଣ୍ୟ କଲେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହିଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ରାଜତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ମାଗଣାରେ ଦେଉଛନ୍ତି । କେବଳ ପବିତ୍ର ହୁଅ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ହେଉଛୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ କ'ଣ ପଢୁଛ ? ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଟ୍ୟୁସନ ହେଉଛୁ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିକଟରେ ଟ୍ୟୁସନ ହେଉଛୁ । ଏବେ ବୁଝିଗଲୁ ଯେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ନିଜକୁ ଦେହ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲୁ ଆତ୍ମା ନୁହେଁ । ଲୌକିକ ପିତା ଟ୍ୟୁସନ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ପଠାଇଥା'ନ୍ତି ଓ ସଦଗତି ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ପଠାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବାପା ବୁଢା ହୋଇଗଲେ ତାଙ୍କୁ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ନେବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥର ଅର୍ଥକୁ ତ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାଣୀରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଆମେ କିପରି ଯାଇପାରିବୁ ? ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତ ଆମେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଯେଉଁଠାରୁ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିଛୁ, ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଥିଲୁ । ଏଠାକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରି କରି ପତିତ ହୋଇଛୁ ? ଏବେ ପୁଣି କିଏ ପବିତ୍ର କରିବ ? ଡାକୁଛନ୍ତି, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଗୁରୁମାନଙ୍କୁ ତ କେହି ପତିତ-ପାବନ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୁରୁ କଲେ ମଧ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ପ୍ରତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ରହୁନାହିଁ । ତେଣୁ ପରଖିଥା'ନ୍ତି—ଏଭଳି କୌଣସି ଗୁରୁ ମିଳନ୍ତୁ ଯିଏ ଆମକୁ ନିଜର ଘର ଅଥବା ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚାଇପାରିବେ । ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ ଉପାୟ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି କେଉଁଠୁ ଶୁଣିଲେ ଯେ-- ଅମୁକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା ଅଛି ତେବେ ସେଠାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଏହି କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଚାରା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ତୀର ଲାଗିଥାଏ । ବୁଝିଯା'ନ୍ତି ଯେ ଏହା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ତୁମେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏହା କୌଣସି ବଡ କଥା ନୁହେଁ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢାଇବା କୌଣସି ବଡ କଥା ନୁହେଁ । ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକ ? ଏହା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହି ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ରକୁ ଭଲ ଭାବେ ବୁଝିଗଲଣି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛ ଯେ— ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବାବା ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିଲେ, ଯାହାକି ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁନଃ ଦେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଆମେ ସେହି ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଯିବୁ । ପ୍ରଥମ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ କଥା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନେ ଥାଏ । ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ତ କେହି ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ସହଜରୁ ସହଜ ମଧ୍ୟ ତ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟରୁ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ମଧ୍ୟ ।

ଆତ୍ମା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପବିତ୍ର । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାର ସଙ୍ଗ ହିଁ ଉଦ୍ଧାର କରେ ସିଏ ତ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ସଙ୍ଗ ମିଳିପାରିବ । ସଙ୍ଗ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଆବଶ୍ୟକ । ପୁଣି ୫ ବିକାର ରୂପି ରାବଣର କୁସଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି । ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ତୁମେ ଏବେ ରାମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହେଉଛ । ତୁମେ ରାମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ହୋଇଗଲେ ଏହି ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ରାମ କୁହାଯିବ । ଭଗବାନ ହିଁ ଆସି ରାମରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ରାମରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ସୁବିଧା ହେଉଛି ତେଣୁ ରାମରାଜ୍ୟ ଓ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ତାହା ହେଉଛି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ । ତୁମର ଏକ ଛୋଟ ବହି ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜୀବନ କିପରି ହେବ । ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜୀବନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ବୁଝିବେ । ସେଥିରେ ଲେଖିବା ଦରକାର— ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଦେବତା ସମାନ ଜୀବନ କିପରି ହେବ ? ଦେବତା ଶବ୍ଦ ରହିବା ଦରକାର । ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ-ଯେ ଆମେ ଏଠାରେ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜୀବନ ଗଢୁଛୁ । ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ ଭଲ ପୁସ୍ତକ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଏହି ଶବ୍ଦ ସଂଯୋଗ କର । ତୁମେ ବିନା ଧନ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଆସୁରୀ କଉଡିତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମରୁ ଦୈବୀ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ଯେପରି ପିତାଙ୍କ କୋଳରେ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ହେବା ମାତ୍ରକେ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ପିଲାର ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି କି ? କୋଳରେ ଜନ୍ମ ନେଲେ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହେଲେ । ଖର୍ଚ୍ଚ ତ ପିତା କରିଥା'ନ୍ତି, ପୁତ୍ର ନୁହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ କ'ଣ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଛ ? ବାବାଙ୍କର ହେବା ପାଇଁ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡୁଛି କି ? ନା । ଯେପରି ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହେବାରେ

କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡୁନାହିଁ ସେହିପରି ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବାରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଖଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । ଏହି ପାଠପଢା ତ ବାବା ହିଁ ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି, ପାଠ ପଢାଇ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଛୋଟ ପିଲା ନୁହଁ, ବଡ ପିଲା ଅଟ । ବାବାଙ୍କର ହେବା ପରେ ବାବା ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ନିଜର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏଥିରେ ତ କିଛି ବି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି ବା ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ତୀର୍ଥ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ଖର୍ଚ୍ଚ ତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ନା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିଲା, ଏଥିରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡିଲା କି ? ତୁମ ନିକଟକୁ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ କହୁଛ ଏବେ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଓ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୁଅ । ସେ ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବା ସ୍ୱୟଂ କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ମୋର ସମ୍ପତ୍ତି ତୁମକୁ ଦରକାର ତେବେ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହୁଅ, ତେବେ ପବିତ୍ର ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ବୈକୁଣ୍ଠ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ବୁଦ୍ଧିବାନ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଥା'ନ୍ତି । ଲୌକିକ ବିଦ୍ୟାର୍ଜନ ପାଇଁ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡୁଛି, ଏଠାରେ ତ କିଛି ହେଲେ ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ଅବିନାଶୀ, ଏହି ଶରୀର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି ଆଦି ସମସ୍ତେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ । ଆଚ୍ଛା, ଏତେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଯାହା ଠୁଳ କରିଛ ତାହା କ'ଣ କରିବ ? ବିଚାର ତ ଚାଲୁଥିବ ନା । କେହି କେହି ସାହୁକାର ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ମନେ କର ତାଙ୍କର କେହି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି ତେବେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏ ଅବସ୍ଥାରେ ମୁଁ ପଇସା କ'ଣ କରିବି ? ଶିକ୍ଷା ତ ରୋଜଗାରର ପନ୍ଥା ଅଟେ । ବାବା କହିଥିଲେ— ଆବ୍ରାହମ ଲିଙ୍କନ ବହୁତ ଗରୀବ ଥିଲେ । ରାତ୍ରୀ ଅନିଦ୍ରା ହୋଇ ପଢୁଥିଲେ । ପାଠପଢି ଏତେ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଯେ— ସିଏ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ହୋଇଗଲେ । ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡୁଛି କି ? କିଛିହେଲେ ମଧ୍ୟ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । ବହୁତ ଗରୀବ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଠାରୁ ସରକାର ପାଠପଢା ପାଇଁ ପଇସା ନେଉନାହାଁନ୍ତି । ଏହିଭଳି ତ ବହୁତ ପଢୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ମଧ୍ୟ ବିନା ଖର୍ଚ୍ଚରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ହୋଇଗଲେ । କେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇଗଲେ । ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସରକାର ମଧ୍ୟ ପାଠପଢାର କୌଣସି ପାଉଣା ନେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଜାଣୁଛି ଯେ ଦୁନିଆରେ ତ ସମସ୍ତେ ଗରୀବ, ଯଦିଓ କେହି ଧନବାନ, ଲକ୍ଷପତି, କୋଟିପତି ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ବି ଗରୀବ କୁହାଯିବ । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ସାହୁକାର କରୁଛୁ । ଯଦିଓ କେତେ ବି ଧନ ଥାଉ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏସବୁ ଅଳ୍ପ ଦିନ ପାଇଁ । ସବୁ କିଛି ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ତେଣୁ ଗରୀବ ହେଲେ ନା । ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି ପାଠପଢା ଉପରେ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କଠାରୁ ପାଠପଢାର ପ୍ରତିଦାନରେ କ'ଣ ନେବେ ? ବାବା ତ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ଭବିଷ୍ୟରେ ଏହିଭଳି ହେବୁ । ମୁଁ ଆସିଛି ଏହି ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ । ତୁମକୁ ବ୍ୟାଜ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଦିନକୁ ଦିନ କେତେ ଉଦ୍ଭାବନ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ସମସ୍ତ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଯିଏ ବିକାରୀ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ଆସି ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ନେଇଥିଲୁ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କହୁଛନ୍ତି, ରଥ ମିଳିଗଲା ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ ଆସିଗଲେ । ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ରଥ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ରହିବ ନା । ଏହା ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଏହା କେବେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଏହି ହୀରା-ନୀଳାର ବ୍ୟବସାୟୀ କିପରି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇପାରିବେ । ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଗହଣା ବ୍ୟବସାୟୀ ଥିଲେ । ହୀରା-ନୀଳା ମଧ୍ୟ ଅସଲି ଓ ନକଲି ରହିଥାଏ । ତେବେ ଏଠାରେ ବାବା ଅସଲୀ ହୀରାନୀଳା ଦେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଏସବୁ କ'ଣ କାମରେ ଆସିବ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନରତ୍ନ । ଏହି ହୀରା-ନୀଳା ସମ୍ମୁଖରେ ସେ ହୀରା-ନୀଳାର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ଏହି ରତ୍ନ ମିଳିଗଲା, ସେତେବେଳେ ସିଏ ଭାବିଲେ ଏହି ହୀରାନୀଳା ଧନ୍ଦାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ମୂଲ୍ୟ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା । ତେବେ ତୁମକୁ କେତେ ରତ୍ନ ମିଳୁଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ପୁଣି ଅସଲି ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ତୁମର ଝୋଲି ଭରିବା ପାଇଁ ଏହି ରତ୍ନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ତୁମକୁ ମାଗଣାରେ ମିଳୁଛି । କିଛି ହେଲେ ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ କାନ୍ଥ, ବାଡ, ଛାତ ମଧ୍ୟ ହୀରାନୀଳାରେ ସଜା ହୋଇଥିବ । ତେବେ ସେଠାରେ ତା'ର କ'ଣ ମୂଲ୍ୟ ରହିବ । ମୂଲ୍ୟ ତ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । ସେଠାରେ ହୀରା ନୀଳା ତୁମ ପାଇଁ ମୂଲ୍ୟହୀନ । ଏକଥା ପ୍ରତି ପିଲାମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଇଏ ରୂପ ଏବଂ ବସନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନୀ ଓ ଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ରୂପ କେତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ । ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନରତ୍ନ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବହୁତ ଧନବାନ ହେବ । ବାକି କୌଣସି ଅମୃତ ବା ପାଣିର କଥା ନାହିଁ । ପାଠପଢାରେ ଅମୃତ ବା ପାଣି ଇତ୍ୟାଦିର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ଇତ୍ୟାଦିର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଏବେ ବିବେକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ— ପତିତ-ପାବନ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜର ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ, ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ଏବେ ବିଚାର କର ଏହା ଠିକ୍ ନା ନାହିଁ ? ଏହି ସବୁ କଥାରେ ବୁଦ୍ଧି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ଦରକାର । ଡ୍ରାମାରେ ଏହି ଭକ୍ତିର ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ହେବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ସେହି ଦୁନିଆକୁ ଯିବେ । ଯିଏ ଏହି ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଆସିଯିବେ । ଅନ୍ୟମାନେ କିଛି ବି ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଏହି ପଙ୍କିଳ ଦୁନିଆରେ ଉବୁଟୁବୁ ହେଉଥିବେ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଶୁଣିଲେ କହିବେ— ଆହେ ପ୍ରଭୁ— ତୁମର ଲୀଳା ଅପରମଅପାର..... ଆପଣ କିପରି

ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମର ଏହି ଜ୍ଞାନ ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାରିବ । ବିଶେଷ ରୂପେ ଏହି ଚିତ୍ରକୁ ଖବରକାଗଜରେ ରଙ୍ଗୀନ କରି ଛପାଅ ଏବଂ ଲେଖିଦିଅ ଯେ— ଶିବବାବା ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ) କରୁଛନ୍ତି । କିପରି ? ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ତୁମର ସବୁ କଳଙ୍କି ଛାଡିଯିବ । ତୁମେ ରାସ୍ତାରେ ଠିଆ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକଥା କହିପାରିବ ଯେ-- ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ବାରମ୍ବାର ତାଙ୍କୁ ଏହି କଥା ସ୍ମରଣ କରାଅ ଏବଂ ଦେଖ ତାଙ୍କ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସୁଛି ନା ନାହିଁ ? ନୟନ ପ୍ରେମାଶ୍ରୁରେ ଭରିଯାଉଛି ? ତେବେ ଜାଣିବ ଯେ ତାଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ରହିଲା, ପ୍ରଥମେ ଏହି ଗୋଟିଏ କଥା ବୁଝାଇବାର ଅଛି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଥିଲେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଶିବବାବା ଆସିଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ ତ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ଏହିକଥା ଗୋଟିଏ ବୁଝାଇଥିଲେ ଯେ-ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଛୋଟ ଛୋଟ ଭଉଣୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ବୁଝାନ୍ତୁ ଯେ ଅବିନାଶୀ ପିତା ଶିବବାବା ଏହିଭଳି ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । 'ବାବା' ଶବ୍ଦ ବହୁତ ମଧୁର । ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି । ଏତେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଦେବତାମାନେ ତ ପବିତ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମନମନାଭବ । ଏହି ଶବ୍ଦ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଶୁଣିଥିବ । ଯଦି ନ ଶୁଣିଛ ତେବେ ବାବା ଏବେ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟେ । ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ଆତ୍ମାରେ ଥିବା ମଇଳା ସଫା ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ସତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଏହା ହିଁ ମେହନତର କଥା । ଜ୍ଞାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ କହିଥା'ନ୍ତି, ବହୁତ ଭଲ, ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜ୍ଞାନ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ ବିଷୟରେ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ପବିତ୍ର ହେବାର କଥା ତୁମେ ଶୁଣାଇଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ପ୍ରକୃତରେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ମୋର ସାଥୀରେ ଥିଲ ନା । ମୋତେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଡାକୁଛ ହେ— ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି । ତୁମେମାନେ ମୋର ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କର । ଏହା ହେଉଛି ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ମତ । ମୁଁ ହେଉଛି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ସଦା ପବିତ୍ର । ଏବେ ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହାକୁ ହିଁ ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ତୁମର କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦି କର, ପିଲାଛୁଆଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲାଳନପାଳନ କର, କେବଳ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଅନ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଛିନ୍ନ କରି ମୋ ସହ ଲଗାଅ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ କଥା । ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିନାହାଁ ଅର୍ଥାତ୍ କିଛି ବି ବୁଝିନାହାଁ । ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବା ପରେ କହୁଛନ୍ତି ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛ । ପବିତ୍ରତା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । କିନ୍ତୁ ଆମେ କିପରି ପବିତ୍ର ରହିବୁ ? ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଏହି କଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପବିତ୍ର ଥିଲେ ନା, ସେମାନେ ପୁଣି କିପରି ପବିତ୍ର ହେଲେ ? ଏହି କଥା ପ୍ରଥମେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପ ନାଶ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ଦେବତା ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜକୁ ଗରୀବରୁ ଧନୀ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ନେବାକୁ ହେବ, ଏହି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରତ୍ନ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି, ଏହାର ମୂଲ୍ୟକୁ ଜାଣି ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ହିଁ ରୋଜଗାରର ଆଧାର, ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ।

(୨) ରାମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ଆସିବା ପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଯିଏକି ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କ ସହିତ ସଙ୍ଗ କରିବାକୁ ହେବ । କୁସଙ୍ଗଠାରୁ ସର୍ବଦା ଦୂରରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ସବୁଆଡୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜ ଭିତରେ ସର୍ବଶକ୍ତିକୁ ଜାଗ୍ରତ ରୂପରେ ଅନୁଭବ କରି ସର୍ବ ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।

ଲୌକିକ ଦୁନିଆରେ ଯଦି କାହା ଭିତରେ କୌଣସି ବି ଶକ୍ତି ରହିଥାଏ, ଚାହେଁ ଧନର ହେଉ ବା ବୁଦ୍ଧିର ହେଉ ବା ସମ୍ବନ୍ଧ ସମ୍ପର୍କର ଶକ୍ତି ହେଉ... ତେବେ ତାଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ରହିଥାଏ ଯେ ଏହା କ'ଣ ବଡ କଥା ଅଟେ! ସେମାନେ ନିଜର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ସିଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଅନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ତ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ରହିଛି, ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଧନର ଶକ୍ତି ସବୁବେଳେ ସାଥୀରେ ରହିଛି, ବୁଦ୍ଧିର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ପଦବୀର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଏହିଭଳି ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ତୁମ ଭିତରେ ରହିଛି, ସେଗୁଡିକୁ କେବଳ ଜାଗ୍ରତ ରୂପରେ ଅନୁଭବ କର ତେବେ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟରେ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମନକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ମନେ କରି ତା'କୁ ସଦା ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***